

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 26 ad 50

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1761

VD18 15558428-001

Psalmus XXX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53361)

talitatis, & passibilitatis planè destructus, ut nunquam ampliùs in sanctis usui sit futurus, ac multò minùs in Christo, qui *resurgens à mortuis, jam non moritur.*

Ps. 15. Ut cantet tibi gloria mea, & non compungar, Domine Deus meus in æternum confitebor tibi.

Hic est ultimus finis gloriæ Christi, & Sanctorum omnium, Laus Dei. Ut cantet tibi gloria mea, & non gemitus meus, ex timore mortis, vel peccati. Vel cantet tibi gloria mea, & non ampliùs compungar aculeo mortis, vel peccati.

PSALMUS XXX.

Titulus, & argumentum: *In finem, Psalmus David, pro Extasi.*

Illà vox extasis non habetur in Hebræo, nec fortassis est addita à septuaginta interpretibus. Quisquis addiderit, videtur respexisse ad Ps. 28. hujus Psalmi. Extasis oritur, dum animus vel ex vehementi passione amoris, timoris, vel ex revelatione rapitur ad considerandum aliquid tam intense, ut quasi corpus proprium deseruisse videatur. Videtur hic extasis orta ex repentino timore, & maximo Davidis, cum audivit Absolonem filium, & omnem populum contra se conspirasse, 2. Reg. 15. Theodoretus, & Euthymius Psalmum intelligunt de Davide,

Davide, fugiente persecutionem Absolonis; potest etiam accommodari Ecclesia, inter persecutionum angustias gementi.

ψ. 1. *In te Domine speravi, non confundar in æternum, in justitia tua libera me.*

David Rex fugiens persequentem Absolonem, omni humano auxilio destitutus, ait: *In te, Domine speravi, & ideo confido, quòd nunquam frustrandus spe meâ sim, quia tu omnipotens, & fidelissimus es. Igitur libera me juxta hanc spem meam, & ob justitiam tuam, quâ impios punire soles, & innocentes liberare.*

ψ. 2. *Inclina ad me aurem tuam, accelera, ut eruas me.*

Quia persecutio urgebat, & amici David 2. Reg. 17. per nuntios ei significaverant, ut non quiesceret, sed fugere perseveraret, nisi opprimi vellet, petit velociter exaudiri, & de periculo erui.

ψ. 3. *Esto mihi in Deum protectorem, & in domum refugii, ut salvum me faciās.*

Verba sunt clara. *In domum refugii*, h. e. *sis instar domûs, aut arcis munitissimæ, in quam tutò confugere possim.*

ψ. 4. *Quoniam fortitudo mea, & refugium meum es tu: & propter nomen tuum deduces me, & enutries me.*

Est

Et propter nomen &c. David ob repentinam fugam, nec quò iturus esset, sciebat, nec unde alimenta conquireret: unde divinâ providentiâ factum est, ut ei Siba occurreret cum 200. panibus, & 100. alligaturis uvæ passæ, & duobus utribus vini. Itaque ait: ad gloriam nominis tui deduces me ad locum tutum, & ad nutrimentum cibos providebis.

ψ. 5. Educes me de laqueo hoc, quem absconderunt mihi, quoniam tu es protector meus.

Non solùm duces me in locum tutum, & ibi enutries; sed etiam liberabis &c. Laqueum absconditum vocat occultam conjurationem factam in Hebron cum Absolone contra se, nil tale cogitantem.

ψ. 6. In manus tuas commendo spiritum meum, redemisti me Domine Deus veritatis.

Quamvis bonâ spe dixerit, *educes me &c.*, tamen quia de vitâ nondum securus erat, addit: curæ tuæ commendabo vitam meam, quia tu Deus fidelissimus sæpe me de morte redemisti.

ψ. 7. Odisti observantes vanitates supervacue.

ψ. 8. Ego autem in Domino speravi, exultabo, & letabor in misericordia tua.

Alia ratio, cur Deo vitam commendet. Quia odio habere soles, qui non sperant in

tuo

tuo adjutorio, sed in rebus vanis, ut sunt somnia, auguria &c., vel assutia hominum. *Supervacue* h. e. quæ sine Deo, vel contra Deum nihil valent. *Ego autem &c.* Et ideo *exultabo &c.*, quia sperantes in te misericordia tua non deserit.

ψ. 9. *Quoniam respexisti humilitatem meam, salvasti de necessitatibus animam meam.*

ψ. 10. *Nec conclusisti me in manibus inimici, statuisti in loco spatiofo pedes meos.*

Allegat alia beneficia, ut gratum se ostendens, provocet Deum ad similia concedenda. Quoniam pignus habeo misericordiae tuæ, liberationem ex persecutione Saulis: tunc enim respexisti abjectionem, & afflictionem meam, & salvasti me de angustiis, ex quibus me eximere non poteram. Non permisisti, ut Saul, qui me quærebat ad necem, voto suo potiretur; sed fecisti, ut ex angustiis liberatus, ambulare possem, quocunque vellem.

ψ. 11. *Miserere mei Domine, quoniam tribulor: conturbatus est in irâ oculus meus, anima mea, & venter meus.*

Ex recordatione præteritorum beneficiorum orat pro futuris. Sicut aliàs miseratus es, ita & nunc, cum iterum tribulor;

lor; *miserere mei*: Dein incipit enumerare tribulationes præsentis. In irâ tuâ, quâ peccatum meum punis, oculus corporis præ lacrimis caligavit, vel oculus mentis obtenebratus est; anima timore magno concussa est, & *venter animæ meæ*, h. e. memoria, quæ est receptaculum cogitationum, turbata est. Meminit ergo 3. animæ partium, dum per *oculum*, intellectum; per *animam*, voluntatem; per *ventrem*, memoriam intelligi voluit.

ψ. 12. *Quoniam defecit in dolore vita mea, & anni mei in gemitibus.*

David jam senior verè ait, ætatem consumptam in continuo mœrore. Primis 30. annis persecutiones ferè continuas passus est. Dein Rex primis 7. annis cum progenie Saulis; post cum vicinis nationibus, & proprio filio bella gessit. Demum ipsa gubernandi sollicitudo, si quis coràm Deo officio fungi velit, gemere facit sub onere.

ψ. 13. *Infirmata est in paupertate virtus mea, & ossa mea conturbata sunt.*

Ad præteritas afflictiones accessit hæc ultima: *ossa mea, &c.* robur, & vires pristinas amisi ob inopiam. Fugerat David sinè ullo comœatu, per loca deserta, &

C

sæpe

sæpe nudis pedibus. Vide 2. Reg. c. 15
16. 17.

ψ. 14. *Super omnes inimicos meos factus sum opprobrium, & vicinis meis valde, & timor notis meis.*

Ex novissimâ hâc persecutione ortum est, quòd cœperim despici à vicinis populis, qui audierunt tam turpem meam fugam; quòd noti, & amici mei cœperint timere, ne, si mihi adhærerent, de vitâ periclitarentur apud Absolonem, si fortè is victor evaderet.

ψ. 15. *Qui viderunt me, foras fugerunt à me, oblivioni datus sum, tanquam mortuus à corde.*

Multi ex notis meis, qui viderunt me ita fugientem, & afflictum, longè à me recesserunt, timentes vitæ suæ, si mihi jungerentur: & ita mei obliti sunt, tanquam si cæsus, & sepultus essem.

ψ. 16. *Factus sum tanquam vas perditum, quoniam audivi vituperationem multorum commorantium in circuitu.*

Non solùm amici mei me dereliquerunt; sed etiam apud vicinos circumquaque contemptui habitus sum, quasi essem vas confractum, ad omnia inutile; quod vel indè patet, quia ego ipse audivi vituperantes me multos, Semei, aliósque. 2. Reg. 16.

ψ. 17.

ψ. 17. *In eo dum convenirent simul adversum me, accipere animam meam consiliati sunt.*

Dum in præsentiâ maledicor, & vituperantes audio; in absentia de me necando in Jerusalem consilium initur. 2. Reg 17.

ψ. 18. *Ego autem in te speravi Domine, dixi, Deus meus es tu, in manibus tuis sortes meæ.*

Quanta fiducia inter tot angustias! Ego autem in te speravi Domine: quare? quia dixi in corde meo: tu es protector meus: sortes vitæ, vel mortis meæ non pendent à sorte, sed à potentiâ, & voluntate tuâ, cui nemo resistere potest.

ψ. 19. *Eripe me de manu inimicorum meorum, & à persequentibus me.*

ψ. 20. *Illustra faciem tuam super servum tuum, salvum me fac in misericordia tua, Domine non confundar, quoniam invocavi te.*

Eandem petitionem repetit, sed additis argumentis ad Deum flectendum. Primò cupit reconciliari, si fortè adversus sit: *illustra &c.*, h. e. respice in me, quia servus tuus sum, ad tuum obsequium promptus. Reconciliatum me fac salvum, libera, non ob mea merita, sed ob misericordiam tuam. Demum *non confundar &c.* quia tu, Dominus bonus, & fidelis promissisti auxilium confidentibus in te.

¶. 21. *Erubescant impii, & deducantur in infernum, muta fiant labia dolosa.*

Prophetica imprecatio est, & continuò impleta. Nam Achitophel, qui erat præcipuus consiliarius Absolonis, & consilium dederat perniciosissimum contra David, dissipante Deo consilium ejus, confusionem suam non ferens, laqueo se suspendit, & sic ad infernum deductus est. Dicitur *impius*, quia filium ad necem patris concitabat: *labia ejus dolosa*, quia diu simulaverat se Davidis amicum; sed perfidiam suam datâ occasione prodidit.

¶. 22. *Quæ loquuntur adversus justum iniquitatem in superbia, & abusione.*

Labia illa dolosa Achitophelis justè obmutuerunt, quia contra Davidem, qui nullam injuriam fecerat, nec Achitopheli, nec Absoloni, loquebantur consilium iniquitate plenum, superbè contemnendo Davidem, & sic abutendo ejus nomine.

¶. 23. *Quàm magna multitudo dulcedinis tuæ Domine, quam abscondisti timentibus te!*

¶. 24. *Perfecisti eis, qui sperant in te, in conspectu filiorum hominum.*

Jam exauditum se sentiens, ac Divinâ consolatione perceptâ, exclamat: *Quàm magna &c.* Verè multiplex est consolatio tua,

tua, Domine, quam infundis intus in abscondito cordis eorum, qui te colunt, diligunt, & filiali timore venerantur. Eam dulcedinem perfectam, cumulatam infundisti in corde eorum, qui renuunt consolari, nisi in te; hoc autem totum fecisti *in conspectu*, hebraicè *ex opposito filiorum hominum*, h. e. quantò hi magis augent dolores exterius, eò magis tu interiùs consolaris.

¶. 25. *Abscondes eos in abscondito faciei tuae, à conturbatione hominum.*

¶. 26. *Proteges eos in tabernaculo tuo, à contradictione linguarum.*

Declarat modum, quo sancti viri dulcedinem Dei in tribulatione percipiunt. Timentes te abscondes in loco abdito, quod est in facie tuâ; qui Deum sibi intimè præsentem cogitat, & ex consideratione Divinæ pulcritudinis in Dei amorem accenditur, est in latibulo tutissimo ab omni malo, quod homines conturbare solet. Eosdem timentes te *proteges* in te ipso etiam ab omni malo verborum; qui enim te testem habent, nihil curant sermones hominum. Deus est sibi ipsi tabernaculum, quia in seipso tantùm capitur: & qui per amorem, & contemplationem in Deo habitant, sunt in loco tutissimo contra omnia mala.

¶. 27. *Benedictus Dominus, quoniam mirificavit misericordiam suam mihi in civitate munita.*

Quæ dixerat generatim de consolatione Divinâ justorum in tribulatione, sibi, velut uni ex iis applicat, & gratias agit: *benedictus Dominus* qui mirabilem misericordiam erga me ostendit, abscondens me in abscondito faciei suæ, quod est velut civitas munitissima, ut jam nihil mihi nocere possit.

¶. 28. *Ego autem dixi in excessu mentis meae, projectus sum à facie oculorum tuorum.*

Accusat ipse se diffidentiae, quam passus fuerat initio persecutionis. Eo tempore, quo præ nimio terrore quasi mentis inops eram, dixi apud me: non placet tibi, ut amplius regnem, aut vivam; ideo abiecasti me à benigno vultu tuo, & auxilio solito destituiti.

¶. 29. *Ideo exaudisti vocem orationis meae, dum clamarem ad te.*

Ne diffiderem de bonitate tuâ, cum me videres in tantâ consternatione, continuo exaudisti &c. Illud ideo posset etiam verti verè, sive certè, est enim adverbium multa significans.

¶. 30. *Diligite Dominum omnes sancti ejus,*
 qu-

quoniam veritatem requireret Dominus, & retri-
buet abundanter facientibus superbiam.

✠. 31. Viriliter agite, & confortetur cor ve-
strum, omnes qui speratis in Domino.

Hortatur pios, qui similia patiuntur,
ut non cessent diligere Dominum, atque
in eo sperare: quoniam etsi ad tempus im-
pii videantur impune grassari, tamen bre-
vi acerbissimè punientur. Veritatem requireret,
h. e. fideles servat Dominus.

PSALMUS XXXI.

Titulus, & argumentum: *Ipsi David*
intellectus.

*Titulus indicat, Davidi, post commissum pec-
catum, per Dei gratiam apertos fuisse oculos mentis,
ut intelligeret, quàm graviter deliquisset, quod an-
tea, carnali delectatione occæcatus, intelligere non
potuerat. Fure Psalmus hic à S. Gregorio, & aliis
inter 7. pœnitentiales numeratur, cum totus con-
sumatur in peccato proprio deflendo, & in cohor-
tandis hominibus ad pœnitentiam.*

✠. 1. *Beati quorum remissa sunt iniquitates, &
quorum tecta sunt peccata.*

✠. 2. *Beatus vir, cui non imputavit Dominus
peccatum, nec est in spiritu ejus dolus.*

*Nemo meliùs novit, quàm dulcis sit
fanitas, quàm qui amissam deflet. O quàm
sunt*

